

Ναός, Ιερέας, Θ. Λειτουργία, Θ. Κοινωνία (αρχιμ. Βασίλειος Μπακογιάννης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 31 Ιουλίου, 2013

Ζούμε στή λεγόμενη Νέα Έποχή. Καί Νέα Έποχή σημαίνει νέος τρόπος ζωής, νέο σκεπτικό, νέα ήθη. Τό βλέπουμε καθημερινά, άκόμα καί μέσα στους χώρους τής Έκκλησίας μας. Οί έννοιες «Ναός», «Ιερέας» «Λειτουργία», «Θ. Κοινωνία», πού στίς παλαιότερες έποχές προκαλούσαν δέος στίς ψυχές τών χριστιανών μας, σήμερα έχουν κατακτήσει έννοιες «ρουτίνα». Καί όπως έλεγε ο μακαριστός π. Αντώνιος Άλεβιζόπουλος (+1996) ή Νέα Έποχή δέν θά άδειάσει τίς έκκλησίες από κόσμο, αλλά αυτόν τόν κόσμο πού πάει στίς έκκλησίες, θά τοῦ αλλάξει τά μυαλά. Καί από ότι φαίνεται ο προφητικός του λόγος έπαληθεύθηκε. Βιώνουμε πρωτόγνωρα πράγματα! Ένδεικτικά:

α. «Άλειτούργητο»,
έλεγαν (κατηγορούσαν)
οί πατέρες μας αυτόν, πού δέν πήγαινε στήν
έκκλησία. Ήταν μιά βαριά κατηγορία. Δείχνοντας έτσι πόσο εύλαβούντο
τή Λειτουργία. Σήμερα άκόμα καί ή λέξη «άλειτούργητος», έχει έξοβελισθει
άπό τό λεξιλόγιό μας!

β. Στο «Ιερό» έκτός από τά
παιδάκια πού διακονούσαν τόν παπᾶ, κανείς άλλος (ούτε
έπίτροπος, ούτε ψάλτης, ούτε νεωκόρος) δέν τολμούσε, όχι
άλλά νά εισέλθει, αλλά ούτε νά τό πλησιάσει, κατά τό
λόγο τοῦ Κυρίου, «δέν θά πλησιάσουν τά
άγια σκεύη, ούτε καί τό θυσιαστήριον, όποιος τό τολμήσει θά θανατωθει»
(Άριθμ. 18:3). Όταν οί ψάλτες ήθελαν νά
είποῦν κάτι στόν παπᾶ, πού βρισκόταν στό «ιερό»,
ζύγωναν στό τελευταῖο (όχι στό πρώτο) σκαλοπάτι, αυτό
πού «πατούσε» στό δάπεδο, τέντωναν τό λαιμό τους, γιά νά τόν
ίδοῦν καί νά τοῦ μιλήσουν. Δέν ανέβαιναν τά σκαλοπάτια
τοῦ «Ιεροῦ», ούτε στήν Άνάσταση, όταν
ό παπᾶς έλεγε τό «Δεῦτε
λάβετε φῶς!». Ένώ

σήμερα όποιος θέλει μπαινοβγαίνει, χωρίς κανείς νά τον έλέγχει!

γ. «Σέβομαι

τό σχήμα του!». «Σέβομαι τό
ράσο του!», έλεγαν παλιά για τον ιερέα, όσο
άμαρτωλός και άν ήταν (ό ιερέας). Καί κατασπάζονταν έκ καρδιάς τό χέρι του,
άκόμα και οί άπιστοι! «Εύλόγησον,
πάτερ, είπα, κι έσκυψα νά τοϋ φιλήσω τό κοκαλιασμένο χέρι»,
είπε ό ίδιος ό Ν. Καζαντζάκης, όταν (1928)
συνάντησε στό Άγιο Όρος τον ιερομόναχο Μακάριο τον Σπηλαιώτη.
Άσπάζονταν άκόμα, μικροί-μεγάλοι και τό χέρι τής πρεσβυτέρας,
όσο νεαρή και άν ήταν. Σήμερα δυσκολεύονται νά
άσπασθοϋν άκόμα και τό χέρι τοϋ Αρχιερέα!

δ. Τό πνεϋμα τής Νέας

Έποχής έχει «άπο-ιεροποιήσει» άκόμα και
αυτό τό κορυφαίο και Μυστήριο τής Έκκλησίας, τήν Θ.

Κοινωνία! Ό

μακαριστός Μητροπολίτης Δημητριάδος Ήλίας Τσακογιάννης, (+1990) πού στή
δεκαετία τοϋ 1960 διακονούσε ως έφημέριος στό
Νοσοκομείο “ Εύαγγελισμός” (Άθήνα) έλεγε,
πώς όταν πήγαινε νά κοινωνήσει στους θαλάμους κάποιον άσθενή,
στήν πτέρυγα σήμαινε συναγερμός! Οί γιατροί, οί νοσοκόμες
άφηναν τήν διακονία τους και στέκονταν έν προσοχή στον
διάδρομο περιμένοντάς τον νά περάσει μέ τά «Άγια». Καί όταν
έμπαινε μέ τά «Άγια» στό θάλαμο, οί άρρωστοι κατέβαιναν
άπό τά κρεβάτια τους, και τον υποδέχονταν γονατιστοί. Σήμερα τί νά περνάει ό
«καφετζής» μέ τον καφέ στον δίσκο, τί νά περνάει ό Ίερέας μέ
τή Θ. Κοινωνία στα χέρια του, ίδια (φεϋ!) αντίδραση! Γι'αυτό
και σήμερα ή προσέλευση στή Θ. Κοινωνία γίνεται μέ σκανδαλώδη
άνεση! Άκόμα και τους σύγχρονους μοναχούς έχει «έπηρεάσει»
αυτό τό πνεϋμα τής Νέας έποχής! «Οί χριστιανοί παλαιά είχαν πίο πολλή
εϋλάβεια στό αντίδωρο, άπό ό,τι πολλοί μοναχοί σήμερα
στή Θ. Κοινωνία!», έλεγε μέ πόνο ψυχής ό Γέροντας Παΐσιος
(+1994) «Άπό τήν άσκητική και ή συχαστική άγιορείτικη
παράδοση, Άγιον Όρος 2011,σελ. 690).

Μπορεί νά άλλαξαν οί

έποχές, όμως τά «Άγια» (Ίερέας, Ναός, Θ. Λειτουργία, Θ.
Κοινωνία) δέν άλλαξαν. Είναι πάντοτε «Άγια». Καί σάν

Ίερείς έχουμε ιερή υποχρέωση, νά τά

«προστατέψουμε», νά τά «κρατήσουμε» στό ύψος τους! Άν

άδιαφορήσουμε, ή άσέβεια προς αυτά θά αύξάνεται, και θά εΐμαστε φοβερά ύπόλογοι ενώπιον του Κριτού. Καί ἄς μήν ξεχνᾶμε, πώς ή μεγαλύτερη (καί άσυγχώρητη!) άμαρτία εΐναι ή βεβήλωση τῶν «Άγίωv» του Θεού! (Έξοδ. 19:22. Λευ. 10:8-9. Α΄ Βασιλ. 3:14. Ίεζ. 5:11).

(Άπόσπασμα από τό βιβλίο «Ναός, Ίερέας, Θ. Λειτουργία, Θ. Κοινωνία», του πανοσιολογιωτάτου άρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη Ph. D.)